

озвѣрения турчинъ. И когато той се просналъ на земята, облѣнъ въ кърви, Караджата се обърналъ къмъ българина:

— Ти магаре ли си да се оставяшъ да те биятъ! Не те е срамъ! Скоро да се махашъ отъ очитъ ми!

Българинъгъ побѣгналъ, а Караджата натикалъ пребития турчинъ въ леда, натрупалъ отгоре му буци ледъ и се скрилъ въ върба-лака.

Тази случка станала посрѣдъ бѣлъ день, разгнѣвила много турцитѣ. Известно време следъ това Караджата се крилъ изъ гр. Тулча, докато най-после избѣгалъ въ Румѣния.

КЪМЪ СТР. 162. — Дѣдо Желю Черневъ е родомъ отъ гр. Ямболъ; подвизавалъ се е самъ въ 1866 г. и въ 1867 г., заедно съ Пан. Хитовъ и Филипъ Тотю; за Желю войвода вж. Ив. Г. Клинчаровъ, Хр. Ботйовъ. Съчинения, стр. 170—180.

КЪМЪ СТР. 191. — П а н д е л и К и с и м о в ъ, р. 1832 г. въ В.-Търново, публицистъ; единъ отъ членовѣтъ на „Тайния български комитетъ“ въ Букурещъ (1866—1867); авторъ на брошурата „България предъ Европа“ и „Исторически работи“. Въ последнитѣ дава сведения за Велчовата завѣра (1835); врагъ на Любенъ Каравеловъ. К. участвува въ